

obetydlig dalgång till dagens läger, n:r 132, där höjden var 1,300 m. Vi hade då tillryggalagt något över fem mil.

Vi lägrade i mörka natten och tälten restes i billampornas sken. När man nästa morgon kommer ut i det fria, lyser den uppgående solen över ett landskap som man inte känner igen. Men skillnaden är inte stor. Vi befinna oss i en grund dalgång mellan kullar. Ett stycke väster ut åka vi sedan mellan skarpt avskurna låga klippor. Här synas inga rösen, vi ha tappat bort den gamla stråkvägen i mörkret föregående kväll. Landet är absolut sterilt. Spåret efter två kameler är riktat mot nordost. De gåtfulla djur, som tryckt in det i marken visa sig icke, säkert ha de flytt då de hört bilsurret i fjärran.

Den dal vi följa går genom två klipportar av röd och grå gneis och diabas. Flera block ligga på marken, dock utan att spärra vår väg. Bergarten är hård, vitt-ringen rår inte på den. En väl hundra meter lång ås, knappt meterhög, har egendomlig, regelbunden form och liknar ett av människor uppfört försvarsverk. Till höger reser sig en kam skimrande i bjärt rödgul ton.

Vår körbana är rätt mjuk. Serat fastnar med lastbilen. Li hoppar av för att skjuta på. Serat kommer loss igen. Li skyndar att klättra upp på lasset, som just vickar till så att gossen släpper sitt tag, faller till marken och blir liggande. Vi, som åka efteråt, ha iakttagit händelsen och äro rovför den största oro och spänning. Effe, vår chaufför, ökar farten och kör fram